

Halász Albert

Szószüret

Bence Lajos köszöntése

A Hetés mellkasában dobbanó kis falu
– ki tudja már ki volt Günter és portája
Göntér háza vagy csak hazátlanok tanyája
az ott csilingelő beszédről már szó sincs –
a pellengérré szégyenült országzászló
a kicsapós pajzán szoknyás harangláb
a becsapós hívogató föl is út le is út
a már csak fényképről fakultan visszanező
széles gatyás férfiak és kontyolt asszonyok
a hazává kényszerült házak csalánt ölelő falai
százéves cséplőgépbe lökött balladák
itt kísértő agyonlőtt kósaannák
botkarddal vitézködő suhanc gergűzük
a vízben ázó kendőr és a tegnapi borgyu
letúnt korok emléke és savanyú fröccse
a vacsoralepke szédült vaksi tűztánca
a haláltáborba küldött asszonysírások
és gyerökszipogások elnémult emléke
a vidék minden elhantolt fájdalomja és
ötvenhat koraszült vajudása adott
téged küldött az elveszett hétfejű mese
téged a szomorú ég és a boldog remény
téged ebbe a vad korba ebbe a sárba
pásztorbotnyi ceruzával e síkságra
teleírni minden fölszántatlan földet
hogy barázdává műveld a parlagot
brázdabillegető-írógép szót vetve
megtörve a prózai csöndöt örökre
páncélszavakkal vagy fölverteze
üsd vágd ne sajnáld a burjánzó szögazt
szárazon fröccsenjen a pudvás koponya
és e színházi szünetben megállva
hörpintsd ki szöméreggel teli kupádat
igyál betyár és pengesd a lantot
szóljál dalon által zengve harsonán
hallasd a hangod ne buslakodj
föl a fejjel van gerinced van jussod
ám ne feledd nagy úr a pergő idő
a halántékd fehérre festi majd elveszi
gégédben fakul a mondanivaló
aztán elakad majd a szálkaszó
mert addig jó amíg odafönről
le nem szólnak mindezért
csak szaporán még sokáig

rakjál rendbe minden igazat
igazítsad meg a szókazlat
hogy majd könnyebb legyen
amikor ránk dobják a hantot
írdál költő írdál ez a sorsod
legyen bő a szöszedet
tudod verseid a szöszéked

Pál Péter

Phaiákoktól hazafelé

Bence Lajosnak

I.

Magasztos, titokzatos viharok,
mély sötét, hová hajónk rohan,
te vizes, kék padló és lágy,
fehér lámpafény,

s te tenger,
hol egykor achái vitorlák
lobogtak s szemtől szemben
hidrákkal és megalodonokkal,
izzadtan, nyúttan és szétpattant
karokkal, a rekedt torok legutolsó
szusszanásnyi erejével
üzentek hadat az éjnek
hős hopliták,

itt most én állok.
Én vagyok, kinek lelkét
végigsimítja e csordultig telt
sűrű révület, arcomon a déli
nap nyoma villog vörösen,
és ernyedő végtagokkal dőlök
hátra a hatalmas hajó fedélzetének
rúdjai alatt, míg csengnek és
ringnak köröttem lágy, pihe
tündérek – a múlt hírvivői,
kik felfedik zefíri olajfák és
kék árnyék alatt türemkedő
mirtusok titkát.

A bánat e két kerítés
és árboc oldalán vet magának
ágyat,
és feledni kell, ölelni és